

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 04 Mai 2016

Completul compus din:

PREȘEDINTE C.B.

Judecător N.C.M.

Grefier M. H.

Pe rol judecarea cauzei Litigii de muncă, având ca obiect drepturi bănești, spor muncă la domiciliu, dobânzi legale, privind apelurile declarate de pârâții D.G.A.S.P.C.B. și de către C.J.B. împotriva sentinței civile nr.2274/21.10.2015 a Tribunalului Iași, intimat fiind S.N.V. pentru membrii de sindicat B.D., B. I., B. D., B. A. M, B. R., B. C. Z., B. R., C. L., C.L., C. E., C.F., D. D, D.V., D. S., D.F., D.C., D. I., E.V., G. M, G. I, H. V, I. T., J. F., L. X., L F, M N., M. A., M. F, M. S, N. R., N. M, N. F., N. C., N. E., P. S., P. F., P., R. G., S.I., S. I. R., S. N., T. D., T. P., T. D., T. N., T. A., V. A..

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, din care rezultă că este prim termen de judecată după repunerea din oficiu a cauzei pe rol, că, prin registratura instanței, ambii apelanți și intimatul au depus precizări scrise cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a pus în vedere prin citație.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea rămâne în pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 144, art. 149 și art. 253 Codul muncii Legea nr. 53/2003 republicată, raportat la art. 122, alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 republicată.

CURTEA DE APEL

I. Constată **admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție** în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă:

1. de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 1 alin. 2, art. 144, art. 149 și art. 253 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată, raportat la *art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 republicată*, depinde soluționarea pe fond a cauzei, în care asistentul maternal profesionist, care asigură continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului de odihnă, solicită plata unei *despăgubiri, stabilite la nivelul indemnizației de concediu prevăzute de lege*.

2. problema de drept enunțată este nouă, nefiind identificată jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care să fi statuat asupra acestei chestiuni de drept;

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 04.05.2015.

4. Curtea de Apel Iași este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

II. **Prezentarea cauzei:**

1.Prin cererea înregistrată la Tribunalul cu nr. 3918/99/2015, S.N.V. Iași, în numele și pentru asistenții maternali profesioniști membri ai acestui sindicat, a solicitat, la primul capăt

de cerere, obligarea pârâtei D.G.A.S.P.C.B. la plata despăgubirilor bănești pentru prejudiciul suferit ca urmare a neefectuării în natură, din motive neimputabile acestora, a concediului de odihnă aferent perioadei 2011-2014, despăgubiri stabilite din motive de echitate și similitudine la nivelul indemnizației de concediu prevăzute de lege, proporțional cu numărul de zile de concediu de odihnă neefectuat în natură, precum și obligarea pârâtului Consiliului Județean Brăila la alocarea fondurilor necesare pentru plata drepturilor bănești solicitate.

În fapt, s-a arătat că asistenții maternali profesioniști indicați în acțiune au avut, în anii 2011 – 2014, calitatea de salariați ai D.G.A.S.P.C.B, desfășurându-și activitatea în baza unui contract individual de muncă, beneficiind de drepturile de personal prevăzute de legislația muncii pe perioada existenței raporturilor de muncă, potrivit art. 8 alin. 1 din HG nr. 679 / 2003.

În perioada 2011 – 2014, conducerea D.G.A.S.P.C.B a acordat asistenților maternali profesioniști concediul de odihnă numai scriptic, prin consemnarea în foile de prezență (pontaj) și statele de plată a zilelor de concediu de odihnă, fără ca acest lucru să se întâmple în fapt, salariații menținându-și în acea perioadă copii primiți și, implicit, toate obligațiile cuprinse în fișa postului și toate responsabilitățile specifice activității desfășurate.

În acest fel, a fost anulată practic latura nepatrimonială a dreptului la concediu de odihnă, constând în însăși efectuarea concediului, în folosirea timpului liber, în suspendarea obligației salariatului de a presta munca, ceea ce atrage nulitatea absolută a respectivului acord, conform prevederilor legale.

Întrucât angajatorul nu a luat măsurile necesare pentru ca asistenții maternali profesioniști să beneficieze efectiv de concediu de odihnă în natură în anii 2011-2014, s-au solicitat, „din motive de echitate și de similitudine”, despăgubiri la nivelul indemnizației de concediu, calculate conform prevederilor legale, proporțional cu numărul de zile de concediu de odihnă neefectuat în natură.

S-a precizat că reclamanții au obținut, prin hotărâri judecătorești, despăgubiri cu același obiect începând cu anul 2007.

În drept, au fost invocate prevederile art. 41 alin. 2 din Constituție, art. 38-39 Codul muncii, HG nr. 679 / 2003, OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

2. Prin întâmpinările formulate, pârâtii au solicitat, pe fond, respingerea acestui capăt de cerere ca neîntemeiat, întrucât statutul profesiei de asistent maternal profesionist, reglementat de HG nr. 679/2003, prevede că asistentul maternal profesionist trebuie să asigure continuitatea activității desfășurate în timpul concediului de odihnă, cu excepția cazului în care separarea este autorizată, la solicitarea scrisă a asistentului maternal profesionist, de către angajator.

Raporturile de muncă născute în temeiul acestui contract au, ca principal scop, protejarea interesului copilului dat în plasament asistenților maternali profesioniști, astfel încât ocrotirea de care trebuie să beneficieze minorul încredințat în plasament trebuie să subziste chiar și în perioada concediului de odihnă al asistenților maternali profesioniști. Fiind în prezența unui contract de muncă cu totul special, problema efectuării concediului de odihnă separat de copilul încredințat în plasament nici nu ar trebui pusă în discuție, prezența copilului încredințat asistentului maternal profesionist pe perioada raporturilor de muncă fiind de esența contractului astfel încheiat.

În plus, reclamanții nu pot invoca culpa lor în nesolicitarea, către angajator, a efectuării concediului de odihnă separat de copilul aflat în plasament, solicitare permisă de dispozițiile HG nr. 679/2003, de care au și uzat parte din salariați.

3. Prin sentința civilă nr. 2274/21.10.2015, Tribunalul Iași a admis în parte acțiunea și a obligat pârâta D.G.A.S.P.C.B la plata „despăgubirii bănești reprezentând indemnizația corespunzătoare concediului de odihnă aferent anilor 2012, 2013 și 2014, proporțional cu numărul de zile neefectuat în natură în această perioadă”, pârâtul C.J.B. fiind obligat la alocarea sumelor necesare plății acestor drepturi bănești.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul Iași a reținut că acest caracter special al contractului individual de muncă, potrivit dispozițiilor HG nr. 679/2003, nu înlătură calitatea de salariați a asistenților maternali profesioniști și nici aplicarea dispozițiilor Codului muncii.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 144 din Codul Muncii, dreptul la concediul de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților, drept care nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.

Potrivit art. 41 alin. 2 din Constituție, salariații au dreptul la măsuri de protecție socială care privesc și concediul de odihnă plătit, iar exercițiul unor drepturi sau unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, potrivit art. 53 din Constituție.

Conform art. 10 alin. 1 lit. f din H.G. 679/2003, asistenții maternali sunt obligați să asigure continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului legal de odihnă, cu excepția cazului în care separarea de copiii plasați sau încredințați pentru această perioadă este autorizată de către angajator.

Rezultă, astfel, că asistenții maternali își desfășoară continuu activitatea și în perioada în care scriptic figurează în concediul legal de odihnă, fiind prejudiciați prin neefectuarea în natură a acestui concediu.

Caracterul special al contractului lor de muncă nu poate înlătura dreptul oricărui salariat la efectuarea în natură a concediului de odihnă anual plătit, iar în situația în care exercitarea acestui drept nu este asigurată de către angajator salariatul este îndreptățit la plata de despăgubiri.

4. Împotriva acestei sentințe au declarat apel părțile D.G.A.S.P.C.B. și C.J.B., cauza fiind înaintată Curții de Apel Iași.

În motivarea apelurilor, ambii părți reiterează apărările din întâmpinarea depusă la prima instanță, invocând contractul de muncă „cu totul special” al asistentului maternal profesionist și culpa acestora în nesolicitarea, către angajator, a efectuării concediului de odihnă separat de copilul aflat în plasament, solicitare permisă de dispozițiile HG nr. 679/2003.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1.S „N.V.”I. apreciază, redând prevederile art. 31 alin. 2 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, art. 7 alin. 1 din Directiva 2003/88/CE, art. 24 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 41 alin. 2 din Constituția României, că dispozițiile art. 122 alin. 3 lit. d din Legea nr. 272/2004 exclud însăși nașterea dreptului asistentului maternal profesionist la concediu de odihnă. Totodată, aceleași dispoziții sunt și o limitare a acestui drept, deoarece asistentul maternal profesionist își poate efectua concediul de odihnă doar în cazul în care angajatorul autorizează separarea de copii, însă această măsură nu este în toate situațiile în interesul superior al copilului.

Prin urmare, considerând că este vorba de un caz particular de răspundere a angajatorului, conform dispozițiilor art. 253 Codul muncii, apreciază că asistenții maternali, obligați prin lege să asigure continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului de odihnă, deci prejudiciați prin imposibilitatea de a efectua în natură concediul de odihnă, sunt îndreptățiți la plata unei despăgubiri egale cu indemnizația de concediu.

2. D.G.A.S.P.C.B. și C.J.B. apreciază că este aplicabilă legea specială, respectiv HG nr. 679/2003 și art. 122 alin. 3 lit. d din Legea nr. 272/2004. Întrucât asistenții maternali au dreptul să aleagă modalitatea de efectuare a concediului de odihnă, cu sau fără copilul dat în plasament, consideră că nu pot fi obligați la plata unor sume de bani, neprevăzute în nici o normă legală.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

1. Normele de drept supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție: Art. 1 alin. 2 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată: „Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii”;

Art. 144 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată: „Dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților.

Acest drept nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări”;

Art. 149 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată: „Salariatul este obligat să efectueze în natură concediul de odihnă în perioada în care a fost programat, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege sau atunci când, din motive obiective, concediul nu poate fi efectuat”;

Art. 253 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată: „Angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

În cazul în care angajatorul refuză să îl despăgubească pe salariat, acesta se poate adresa cu plângere instanțelor judecătorești competente.

Angajatorul care a plătit despăgubirea își va recupera suma aferentă de la salariatul vinovat de producerea pagubei, în condițiile art. 254 și următoarele”;

Art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată: „Activitatea persoanei atestate ca asistent maternal, în condițiile legii, se desfășoară în baza unui contract cu caracter special, aferent protecției copilului, încheiat cu direcția sau cu un organism privat acreditat, care are următoarele elemente caracteristice: ... în perioada efectuării concediului legal de odihnă asigură continuitatea activității desfășurate...”.

2. Norme de drept relevante:

Art. 8 alin. 1 din HG nr. 679/2003 privind condițiile de obținere a atestatului, procedurile de atestare și statutul asistentului maternal profesionist: „Activitatea persoanelor atestate ca asistent maternal profesionist se desfășoară în baza unui contract individual de muncă, care are un caracter special, specific protecției copilului, încheiat cu un serviciu public specializat pentru protecția copilului sau cu un organism privat autorizat care are obligația supravegherii și sprijinirii activității desfășurate de asistenții maternali profesioniști”;

Art. 10 alin. 1 lit. f din HG nr. 679/2003 privind condițiile de obținere a atestatului, procedurile de atestare și statutul asistentului maternal profesionist: „Asistentul maternal profesionist are următoarele obligații privind copiii primiți în plasament sau încredințați: ... să asigure continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului legal de odihnă, cu excepția cazului în care separarea de copiii plasați sau încredințați pentru această perioadă este autorizată de către angajator”;

Art. 5 alin. 3 Cod procedură civilă: „În cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității”.

3. Situația de fapt, față de care se impune lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 1 alin. 2, art. 144, art. 149 și art. 253 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată, raportat la art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004, este limitată la asistenții maternali profesioniști, salariați ai serviciului public specializat pentru protecția copilului, care, în perioada efectuării concediului de odihnă *aferent anului 2014*, au asigurat continuitatea activității, în conformitate cu dispozițiile art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004, care preiau dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. f din HG nr. 679/2003.

În cererile de acordare a concediului de odihnă, asistenții maternali profesioniști, care au beneficiat de indemnizația de concediu de odihnă, au arătat că vor asigura continuitatea activității și nu au formulat, către angajator, solicitări scrise de separare, pentru această perioadă, de copiii plasați sau încredințați. Din înscrisurile aflate la dosar, rezultă și că, în cazurile în care asistenții maternali profesioniști au formulat o atare solicitare, angajatorul a autorizat separarea de copii.

Mai este relevant că, deși menționează, în cererea de chemare în judecată, art. 41 alin. 2 din Constituția României și art. 38-39 Codul muncii, iar, în punctul de vedere exprimat, art. 31 alin. 2 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, art. 7 alin. 1 din Directiva 2003/88/CE, art. 24 din Declarația Universală a Drepturilor Omului (afirmând atât „excluderea nașterii” dreptului, cât și „limitarea” sa ca urmare a autorizării separării de copii de către angajator), reclamantii nu solicită respectarea dreptului la concediu de odihnă, conform Constituției, reglementărilor comunitare sau internaționale prioritare, ci, evidențiind obligația stabilită prin lege, de a asigura continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului de odihnă, solicită acordarea unei despăgubiri, respectiv o sumă de bani în cuantum egal cu indemnizația de concediu (în mod concret o dublare a acesteia).

4. În ceea ce privește concediul de odihnă *anterior anului 2014* (în prezenta cauză anii 2011-2013), practica Curții de Apel Iași, invocată și de reclamant, este în sensul că asistenții maternali profesioniști, care, în perioada efectuării concediului de odihnă, au asigurat continuitatea activității în conformitate cu dispozițiile *art. 10 alin. 1 lit. f din HG nr. 679/2003*, sunt îndreptățiți la plata despăgubirilor pentru prejudiciul suferit, proporțional cu numărul de zile de concediu de odihnă în care au asigurat continuitatea activității. În acest sens, este anexată decizia nr. 302/17.04.2015 a Curții de Apel Iași.

În sens contrar practicii Curții de Apel Iași, în ceea ce privește concediul de odihnă anterior anului 2014, poate fi indicată decizia nr. 592/R-CM/1.10.2008 a Curții de Apel Pitești, Secția Civilă, Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, Minori și Familie, consultată pe www.costelgilca.ro/jurisprudenta/document/400.

5. Nu a fost identificată jurisprudență națională, comunitară sau a drepturilor omului cu privire la dreptul asistenților maternali profesioniști de a fi despăgubiți, proporțional cu numărul de zile de concediu de odihnă în care au asigurat continuitatea activității conform Legii nr. 272/2004, *ulterior modificărilor și completărilor aduse prin Legea nr. 257/2013*.

6. Punctul de vedere al instanței de apel este în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 2, art. 144, art. 149 și art. 253 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată, raportat la art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 republicată, asistentul maternal profesionist, care, în perioada efectuării concediului de odihnă, a asigurat continuitatea activității, este îndreptățit la plata unei despăgubiri egale cu indemnizația de concediu.

Astfel, Legea nr. 272/2004, modificată și completată prin Legea nr. 257/2013, este o lege specială, în accepțiunea art. 1 alin. 2 Codul muncii, care reglementează, la art. 122, activitatea persoanei atestate ca asistent maternal, în baza unui *contract cu caracter special, aferent protecției copilului*. Acest contract are, printre alte elemente caracteristice, și pe cel reglementat la alin. 3 lit. d, așa încât, *potrivit legii*, asistentul maternal are obligația ca, în perioada efectuării concediului legal de odihnă, să asigure continuitatea activității desfășurate, cu excepția cazului în care separarea, în această perioadă, de copilul aflat în plasament în familia sa este autorizată de direcție.

Prin urmare, la efectuarea concediului legal de odihnă a asistentului maternal profesionist, nu sunt aplicabile dispozițiile generale din art. 144, art. 149 Codul muncii – Legea nr. 53/2003, ci *dispozițiile specifice derogatorii cuprinse în Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată*.

În ceea ce privește dispozițiile art. 41 alin. 2 din Constituția României, conform cărora „Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țara, repausul săptămânal, *concediul de odihnă plătit*, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, *stabilite prin lege*”, se reține că asistenții maternali profesioniști reclamantii nu au susținut neconstituționalitatea prevederilor art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, o eventuală neconformitate a acestor prevederi, cu dispozițiile constituționale, putând fi constatată doar de Curtea Constituțională, și nu de instanțele de judecată.

De altfel, deși prin cererea de chemare în judecată motivează „anularea laturii nepatrimoniale a dreptului la concediu de odihnă”, asistenții maternali profesioniști reclamanți nu au urmărit respectarea acestei „laturi nepatrimoniale”, deci nu au solicitat ca angajatorul să ia măsurile necesare pentru a „beneficia efectiv de concediu de odihnă în natură”, prin separarea de copilul aflat în plasament.

Dimpotrivă, asistenții maternali reclamanți, în considerarea *principiului interesului superior al copilului* (cărui i se subordonează cu prioritate toate prevederile legii și *orice act juridic* emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu – art. 2 alin. 1 din Legea nr. 272/2004), precum și a caracterului special al contractului, aferent protecției copilului, și-au îndeplinit obligația stabilită prin dispoziții legale, derogatorii de la dreptul comun, *asigurând, în perioada efectuării concediului legal de odihnă, continuitatea activității desfășurate*.

În concret, *aplicarea dispozițiilor art. 122 alin. 3 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată* presupune „efectuarea concediului de odihnă”, pentru care reclamanții au beneficiat de indemnizație de concediu, dar și continuarea activității de creștere, îngrijire și educare a copiilor aflați în plasament, caracteristică acestui contract cu caracter special.

Or, această activitate a asistentului maternal profesionist pe durata efectuării concediului de odihnă, atât în situația în care nu a solicitat angajatorului separarea de copil, cât și în situația în care angajatorul nu a autorizat această separare, echivalează cu *prestarea muncii*, căreia trebuie să îi corespundă o contraprestație a angajatorului, exprimată în bani.

În plus, deși asistentul maternal care a asigurat continuitatea activității pe durata efectuării concediului de odihnă este într-o situație diferită de cea a asistentului maternal aflat în cazul de *excepție* al solicitării și autorizării separării de copil, ambii beneficiază de același drept, reprezentat de indemnizația de concediu de odihnă.

Evident că această contraprestație a angajatorului, exprimată în bani, nu poate fi reprezentată de „salariu” și nici de „indemnizație de concediu”, în accepțiunea Codului muncii.

De asemenea, stabilirea prin lege, în perioada efectuării concediului de odihnă, a unei obligații în sarcina salariatului care își desfășoară activitatea în baza contractului cu caracter special aferent protecției copilului, atrage și inaplicabilitatea dispozițiilor art. 253 Codul muncii privind răspunderea patrimonială a angajatorului, care presupune culpa acestuia.

Totuși, în condițiile „tăcerii” legii speciale, care prevede doar obligația salariatului de continuitate a activității și în perioada efectuării concediului de odihnă, dar nu prevede și contraprestația în bani a angajatorului pentru activitatea desfășurată de salariat, aceasta poate fi stabilită, ținând seama de cerințele echității cum solicită reclamanții, la nivelul indemnizației de concediu de odihnă.

Având în vedere dispozițiile art. 520 alin. 1 și 2 Cod procedură civilă,

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,

DISPUNE:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 2, art. 144, art. 149 și art. 253 Codul muncii – Legea nr. 53/2003 republicată, raportat la art. 122 alin. 1 lit. d teza I din Legea nr. 272/2004 republicată, asistentul maternal profesionist, care asigură continuitatea activității desfășurate și în perioada efectuării concediului de odihnă, este îndreptățit la plata unei despăgubiri egale cu indemnizația de concediu?”.

Dispune înaintarea prezentei încheieri, la care se atașează, în copie conformă cu originalul, decizia nr. 302/17.04.2015 a Curții de Apel Iași.

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 04.05.2016.

Președinte,
C.B

Judecător,
N.C.M.

Grefier,
M.H.

Red./Tehnored. B.C.
2 ex./12.05.2016

Cod ECLI

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL IAȘI

SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 3918/99/2015

ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de Consiliu de la 12 Mai 2016

Completul compus din:

PREȘEDINTE C.B.

Judecător N.C. M.

Grefier M.H.

Pe rol fiind îndreptarea, din oficiu, a erorii materiale strecurată în dispozitivul încheierii din 04.05.2016, pronunțată în dosarul 3918/99/2015 al Curții de Apel Iași, privind pe pârâții - apelanți D..G.A.S.P.C. B și C.J. B și intimat-reclamant S.N.V pentru membrii de sindicat .

Îndreptarea se soluționează în Cameră de Consiliu, fără citarea părților.

Verificând actele și lucrările dosarului,

CURTEA DE APEL

Având în vedere dispozițiile art. 442 C.pr.civ,

DISPUNE

Îndreptarea erorii materiale strecurată în dispozitivul încheierii din 04.05.2016, în sensul că se va trece corect „...*raportat la art.122 alin.3, lit.d, teza I din Legea 272/2004, republicată*”, în loc de „*raportat la art.122 alin.1, lit.d, teza I din Legea 272/2004, republicată*”, cum din eroare s-a menționat.

Data în cameră de consiliu și pronunțată în ședința publică din 12.05.2016.

Președinte,
C.B

Judecător,
N.C.M.

Grefier,
M.H.